

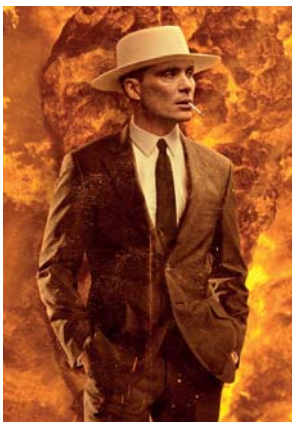

Oppenheimer

Robert Oppenheimer byl americký teoretický fyzik, který vešel ve známost především svou účastí na projektu Manhattan, tedy na úspěšném vývoji atomové bomby. O jeho životě vypráví mj. film, který byl nedávno oceněn vícero Oscary. Narodil se v roce 1904, zemřel roku 1967.

Oppenheimer samozřejmě vycházel z objevů svých předchůdců, mimo jiné slavného Alberta Einsteina. Einsteinovy a Oppenheimerovy poznatky umožnily výzkum využití teorie molekul – ať už ve směru pozitivním (získávání energie), nebo negativním (vývoj smrtící zbraně). Oba vědci varovali před ničivými silami, které mohou jejich objevy uvést do života.

Svým způsobem jde o obraz nitra každého člověka. Skrývá se v něm mnoho krásného – schopnost dobra, nezištnosti a lásky –, ale také mnohé sklony ke zlu, sobectví a hříšnosti. Sami si s těmito si-

lami často nevíme rady. Jistě, můžeme namítnout, že z naší strany zpravidla nejde o stejné osudové skutky, jako bylo svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki. Každý z nás – byť třeba v „malých“ věcech – ale může být šířitelem života, dobra a lásky, nebo tím, kdo se rozhoduje pro smutek, rezignaci, hřích, tedy pro cestu smrti.

„Předkládám ti život, nebo smrt, požehnání, nebo kletbu. Vyvol si život, abys žil ty a tvoje

potomstvo. Miluj Hospodina, svého Boha, poslouchej jeho hlas a lni k němu, neboť jen tak budeš žít...“, říká Mojžíš Izraelitům naléhavě na konci svého života. Problém je, že my sami ze svých sil nejsme schopni po cestách života jít. Nejsme schopni zajistit, aby „jaderná energie“ v našem nitru byla využívána jen k dobru a ne ke smrti.

Pouze Ježíš dokáže spoutat síly zla ve světě i v našem srdci. On přemohl zlo a smrt a otevřel nám cestu k životu. To slavíme a za to děkujeme o Velikonocích. I o letošních svátcích ho pozvěme do svého nitra. Rozhodněme se znovu pro našeho Pána, který přišel proto, aby nás „vytrhl z moci temnosti“, jak píše Pavel v listu Kolosanům, a otevřel nám cestu k životu. Prosme o to, abychom s jeho pomocí i my dokázali být šířiteli lásky, pokoje a smíření, tedy života samotného...

o. Petr

Odpust mi,
prosím,
Bože,
že je mi tak
často lhostejné,
co jsi pro mne udělal...

JE S NÁMI

ALOIS VOLKMAN

PLUJEME NA KOSMICKÉ LODI
NESOUCÍ JMÉNO ZEMĚ
POKLIDNÝM VESMÍREM.

JEN NA LODI JE BOUŘE ZA BOUŘÍ
MEZI MUŽSTVEM,
MEZI PASAŽÉRY.
JEDNI I DRUZÍ MIZEJÍ
VE VZDUTÝCH VLNÁCH NENÁVISTI.

ZDĚŠENĚ PROBOUZÍME JEŽÍŠE.

PORUČ NAŠIM
ROZBOUŘENÝM VÁŠNÍM!

ZDĚŠENĚ PROBOUZÍME JEŽÍŠE.

JE S NÁMI

A MY SE STRACHOVAT NEHANBÍME?

*Radost, pokoj a odvaha k dobrému
jsou ovocem zmrtvýchvstání.
Ježíš jde s námi, posiluje nás. Alleluja.*

*Radostné Velikonoce
přeje redakční rada*

PROŽILI JSME

Boží slovo na rok 2024

Na tento rok jsme si při společné adoraci 5. ledna vyprosili toto Boží slovo pro farnost:

**JEŽÍŠ JIM ZNOVU ŘEKL:
„POKOJ VÁM. JAKO MNE POSLAL OTEC, TAK JÁ POSÍLÁM VÁS.“
(J 20,21)**

Toto slovo, stejně jako mnoho dalších užitečných informací nejen z naší farnosti,
naleznete také na našich farních internetových stránkách:

www.farnostdolnibojanovice.cz

P. Martínek

Tříkrálová sbírka

Také letos vyšly do ulic skupinky tříkrálových koledníků, bylo to v sobotu 6. ledna. Vše proběhlo podle obvyklého scénáře, jen letošní deštivé počasí dalo koledníkům zabrat. Ale podle úsměvů šlo soudit, že to nesli statečně 😊. Obsah pokladniček dal celkovou částku 213 566 korun. Proběhly ale i další sbírky – pro děti v Indii (*podrobnější informace a fotky dětí najdete v rubrice Cestička*), na které se vybralo celkem 30 500, což bylo víc, než je potřebná roční částka, a tak bylo posláno 10 tisíc na Mary's meals. Při vánoční sbírce jste pro nadační službu Maria darovali 46 tisíc

korun. Mnozí se také zapojíte do dalších projektů jako je Likvidace lepry, Care, Siri-ri, podporujete rádio Proglas a televizi Noe. Díky všem za

krásné dílo pomoci. Před Pána si jednou přineseme jen to, co jsme rozdali.

redakční rada

Poděkování

Chceme poděkovat otci Petru Karasovi a jeho farníkům z Dolních Bojanovic, Josefova i ostatním za podporu Domácí péče Maria.

Velmi si vážíme podpory vás všech, kterou jste nám projevíli sbírkou pro naši nadaci. Vzhledem k tomu, že nečerpáme žádné dotace a žijeme pouze z úhrad klientů a sponzorských darů, bude částka použita na odvody sociálního a zdravotního pojištění za naše zaměstnance.

S vděčností v srdci přijměte naše poděkování spolu s přáním pokoje a dobra.

tým Domácí péče Maria

Svatováclavský sbor a orchestr letos slaví výročí

V tomto roce oslaví Svatojáclavský sbor a orchestr neuvěřitelných 200 let od první písemné zmínky. Jak uvádí školní bojanovská kronika, byly v roce 1824 pro chrámový sbor a orchestr zakoupeny některé hudební nástroje.

Takovým mimořádným výročím se u nás nemůže pochlubit příliš mnoho hudebních těles, pokud vůbec nějaké.

My hudebníci, kteří ve sboru a orchestru už nějakou dobu působíme, víme, že Pán si své dílo hlídá. Poznali jsme to při různých personálních i jiných problémech, které se často řeší „samy“. Myslím, že všichni členové tohoto tělesa si vážíme možnosti a darů k tomu určených, že můžeme hudbou a zpěvem přispět k větší oslavě Boha.

A jak svoje výročí oslavíme?

Slavit chceme hlavně prací. Již na Hod Boží velikonoční zazní čerstvě nacvičené Sanctus od Karla Jenkinse z jeho monumentální mše za mír s názvem The Armed Man. Hudba tohoto autora zazněla např. při korunovaci krále Karla III. a jeho mše za mír získala v roce 2008 prestižní světové ocenění - 1. místo v žebříčku Classic10 (Top 10 od žijících skladatelů).

Tak jako před 200 lety byly zakoupeny hudební nástroje pro hudebníky, dočkáme se letos i my. V tomto roce budou zakoupeny pro orchestr nové tympány, protože staré už dosluhují. Děkujeme za finanční podporu farnosti i Obecnímu úřadu.

O dalších oslavách vás budeme informovat.

L. Škrháčová

Být lidmi naděje postní duchovní obnova

V pátek 15. a v sobotu 16. března proběhla duchovní obnova, kterou vedl o. Vladimír Záleský (alias Šagi). Tématem byla naděje, kterou nám nabízí Ježíš a jeho evangelium. Naděje dnes mnohým lidem chybí. Obklopuje nás nejistota, negativita, stačí si zapnout zprávy a jsme tím zahlceni prakticky denně. Ježíšovo poselství je jiné - nejsme nikdy ztraceni, Bůh je nám nablízku. A i když nám Ježíš neslibuje život bez těžkostí, víme, že jde s námi a že „vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval“ (Řim 8,37). Víra nás zbavuje zoufalství - jsme Boží synové a dcery, náš život nemůže dopadnout špatně.

Bůh je nesmírný a vybral si nás k velkým věcem. Žádný život není malý. Lásky a radost jsou křídla k velkým věcem. Proslavím se tebou, říká Hospodin o svém lidu (Iz 49,3). Velký je ten, kdo Ježíše následuje. Svatý Pavel píše Filipánům velké ujištění, že „všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Flp 4,10). Ježíš je ve vás. Vždyť všechno je milost.

Naděje nerovná se optimismus. Ten je dobrý, ale netrvá pořád, můžeme ho ztratit. Chesterton definoval naději takto: „Naděje znamená doufat, i když jsou věci beznadějné.“ Zní to odvážně. Ano, takovou naději nám dává Bůh v Ježíši Kristu, který překonal moc zla a zvítězil. My máme podíl na jeho vítězství. Zlo na nás už nemá nárok.

O. Vladimír se podělil o jeden zážitek, který se stal před zhruba 25 lety, když působil ve farnosti blízko Moravského krasu. S přáteli speleology se občas

vydával do jeskyní. Jednou sestoupili dolů úzkým so-pouchem asi 50 metrů do jeskyně, kterou chtěli prozkoumat. Později se vraceli po rezavém žebříku zpátky a nahoře u poklopu zjistili, že se starý zámek zasekl. Poklop nešel otevřít a oni ve tmě na žebří, samozřejmě ještě bez mobilů, přemýšleli, co mají dělat, jak se dostat ven. Pak znovu jeden z mužů zkusil uvolnit zámek a po čase se mu to opravdu povedlo. Na ten okamžik, kdy pootevřeli poklop a zahlédli pruh světla, se nedá zapomenout. Byla to obrovská úleva a radost. Tak si můžeme představit Ježíšovo zmrtvýchvstání, kdy on odvaluje poklop, který nás drží ve tmě a smrti.

Cesta k životu je volná, ale radost evangelia jako by v nás opršela, zevšedněla. Všechno o Boží lásce už známe, slyšeli jsme to tolikrát. Je to proto, že jsme přestali čerpat z modlitby, z Ježíšovy blízkosti. Že spoustu věcí bereme automaticky, nezasneme, neděkujeme za ně. Obnovme v sobě schopnost

vidět Boží věci, Ježíšovu reálnou přítomnost, když se modlíme, když prožíváme mši. Živý Ježíš je s námi. On je tu pro nás, on je zdrojem naší naděje, která nikdy neklame. S ním máme vždy budoucnost. A to lepší máme teprve před sebou. 😊

Lidé kolem nás potřebují naději, naši blízcí i ti vzdálenější. Šíříme naději kolem sebe, ať Ježíš skrze nás může měnit tento svět.

připravila A. Tlachová

První foto:

Na svátek sv. Jana se uskutečnilo pravidelné setkání ve farním sklepě

Druhé foto:

Výlet s neaktivnějšími ministranty na Laser game do Brna

Třetí foto:

V pátek 15. března jsme se pomodlili křížovou cestu s dětmi ze 4. tříd

Adorace

Adorace je nedílnou součástí mého duchovního života. Jsou to velmi vzácné chvíle, které mohu prožít před Boží tváří, kdy vplouvám do ticha a nechám myšlenky běžného dne někde v dálce. Čas, který patří Bohu. Jeho slovu, které mě vede.

Je to velká věc mít možnost prožívat adoraci v naší farnosti. Ať už tichou ve čtvrtčních večerech nebo tu společnou s rozjímáním. Ráda bych poděkovala všem, kteří se podílí na jejich přípravě.

Velmi mě oslovila právě nedávná adorace s rozjímáním nad Božím slovem na tento rok pro farnost. Myslím, že vystihla Boží touhu po vztahu s člověkem. Jeho pozvání a výzvu, jak můžeme odpovědět. Nabízím několik částí, které vnímám jako důležité.

JEŽÍŠ JIM ZNOVU ŘEKL: „POKOJ VÁM. JAKO MNE POSLAL OTEC, TAK JÁ POSÍLÁM VÁS.“ (J 20,21)

Takto jsi k naší farnosti promluvil na začátku roku, Pane. Mezi tisíci verši právě tento vzkaz, doporučení, přání, možná úkol pro naše společenství. Kam nás posíláš? Co si od naší farnosti přeješ? Ve svém slově na nás sesíláš pokoj. Upokoj nás tedy, Pane, právě teď, když tu před tebou klečíme. Po přítomnosti každého z nás jsi toužil a nikdo z nás tu není náhodou, ať už je tu z jakéhokoli důvodu. Bude však jen na něm, jestli odejde stejný, nebo zda ti dovolí, aby ses ho dotkl. Ty naplníš každému tak velkou nádobu, jakou si před tebe přinese. Neobejdeš nikoho.

A tak, Pane, sešli ve tvém slově příslibený POKOJ do našich srdcí právě teď. Prosím za celou naši farnost, abys odstranil všechny překážky, které dnešní večer stojí ve tvé

Vyprošování Božího slova na rok

cestě k našemu srdci. Jsi tady s námi. Živý! Vejdí, Pane. Třeba i do nepořádku, do zmatku, pochybností, hříšnosti, strachu. Dotkni se, obejmí, uzdrav, osvobod'. Kéž stále víc chceme jít tam, kam nás ve svém slově na letošní rok posíláš. Tak jako tebe poslal Otec.

Pokoj nám... Právem naše farní společenství tento rok ve svém slově vyzýváš - dostali jsme, abychom dávali. Jako tebe poslal Otec, tak nyní ty posíláš nás.

V předloňském slově pro naši farnost jsi nás vyzýval: **NESUĐTE A NEBUDETE SOUZENI.**

Pane, ty jediný nás skutečně znáš, se všemi našimi chybami, hříchy a slabostmi. Navzdory nim nás máš rád tak moc, že jsi za náš život nabídl ten svůj. Každý máme jinou startovací čáru, jiné geny, každý jsme vyrůstali v jiné rodině, někteří bez dostatku lásky, pozornosti, bez naslouchání, dobrého příkladu. Každému z nás byly vštěpovány jiné hodnoty.

Pane, veď naši farnost k jednotě, pospolitosti, přejícnosti, vděčnosti, spolupráci a lásce, jakou v sobě měly první církevní rodiny po tvém zmrtyvchvstání. Uzdravuj náš nezdravý pohled na druhé a uč nás je přijímat a milovat.

V loňském slově na rok jsi nám připomenul, že **JSME PŘECE TVOJE DÍLO, V KRISTU JEŽÍŠI STVOŘENÍ K TOMU, ABYCHOM KONALI DOBRÉ SKUTKY, KTERÉ JSI NÁM PŘIPRAVIL.**

Vybavil jsi naši farnost velkou měrou darů a požehnání a nyní nás s nimi posíláš dál. Kež poznáme každý svůj úkol a znásobíme vše, co jsi nám dal.

Udržuj v nás vědomí, že jsi v každé situaci s námi. Že dodáš sílu a odvahu, až bude potřeba, a zadotuješ každé dobré dílo, které jsi pro nás připravil. Že nás poneseš v každé situaci, kdy už nebudeme schopní kráčet.

farnice

Noční adorace

Na adorace chodím pravidelně a rád. Na jednu z nich hned tak nezapomenu. Tento zážitek vnímám jako důkaz toho, jak nás Bůh citlivě a s laskavým humorem sobě vlastním dokáže nasměrovat tam, kam potřebuje.

Na Zelený čtvrtek 2023 u nás ve farnosti probíhala jako každoročně celonoční adorace. Musím se přiznat, že jsem vůbec neměl v plánu na ni jít, chtěl jsem do kostela vyrazit až v pátek dopoledne. Ale jak už to bývá, člověk miní a Pán Bůh mění.

Uprostřed noci se naše čtyřletá dcera v sousedním pokoji vzbudila, byl jsem ji zkontrolovat a přitom jsem mrknul na hodiny – 2:00. Bleskla mně hlavou myšlenka - mohl bych na tu adoraci zajít už teď. Hned jsem ji ale úspěšně potlačil – **NE**.

Když jsem se vzbudil podruhé, tak hodiny ukazovaly 3:50 a v hlavě mně znělo: „Zůstaňte zde a bděte se mnou, bděte a modlete se, bděte a prostě.“ Opět jsem zareagoval odmítavě – **NE**. Chodím přece adorovat každý čtvrtek, se spolčem jsme chodili na noční adorace v průběhu postní doby každý pátek.... No a pak jsem uslyšel v hlavě Boží hlas (asi tak, jako když k vám

promlouvá hlas svědomí, nicméně zřetelnější a důraznější):

No a teď na Zelený čtvrtek v noci za mnou nepřijdeš?

NE – já nechápu, Bože, proč mě rušíš, teď uprostřed noci. Co je to za nápady? Dnes je jediný den, kdy se můžu dospat. Zítra je svátek a až se dcera vzbudí (to už ve všední dny bývám v práci), tak přiběhne k nám do ložnice, uspořádáme nějakou polštářovou bitvu a budeme spolu řídit v posteli.

Bůh na to jen suše řekl: **To stihneš.**

No, co jsem měl dělat? Tak jsem se přece jen oblékl a vyrazil. Po cestě mně blesklo hlavou. Tak letos je moje role ve velikonočních událostech jasná – jsem jako Petr. Tříkrát jsem Boha zapřel (respektive třikrát jsem řekl NE), ale naštěstí jsem šel nakonec do sebe a napravil to. Jsi rád, Bože?

Tentokrát Bůh mlčel, ale myslím, že se usmíval.

Do kostela jsem vešel bočním vchodem chvilku po čtvrté hodině. Bylo tam hodně lidí, a protože jsem nechtěl zacházet dozadu do lavic a hledat tam nějaké volné místo, tak

jsem si sedl do třetí řady židli nalevo (naproti ambonu). Teprve až jsem si klekl, došlo mně, proč tam bylo tolik volného místa. Pozdě jsem si uvědomil, že monstrance je přenesená v Getsemanské zahradě pod sochou Panny Marie vpravo. Říkal jsem si: „To je teda blbě místo, teď se budu muset celou dobu dívat vpravo, nebo se nějak natočit ...“

Bůh se opět ozval: **To místo je ale po mě pravici.** 😊

Odzbrojený jeho argumentem a potěšený takovou výsadou jsem radši už nic neříkal.

Na celonoční adoraci na Zelený čtvrtek se vždy po půlhodině čtou úryvky z Písma

z pašijí, abychom byli Kristu blíží a více se do Velikonočních událostí vžili.

Víte co se četlo ve 4:30? Byl to úryvek o trojím zapření Krista Petrem.

Když jsem pak po páté odcházel z kostela, kokrhal kohout.

Asi jsem se měl hořce rozplakat, ale musel jsem se spíš v duchu smát, jak se mě Bůh dotkl, jak mě elegantně, s láskou a humorem vytáhl z postele. Velikonoce jsem pak prožil v úplně jiném duchu, než kdybych na tu noční adoraci nešel.

Jo ... a to ranní řádění jsem stihl.

farník

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

V rubrice lidé naší farnosti se tentokrát věnujeme barevnému tématu. Netradičně nejde o rozhovor, ale o fotopříběh, ve kterém vás provedeme zákulisím přípravy květinových výzdob, které celoročně obdivujeme v našem kostele.

Květinovou výzdobu připravují pravidelně aranžérky Anežka Bílíková a Zdenka Netopilíková.

Při speciálních příležitostech a slavnostech vypomáhá Petra Maršálková, některé svatební výzdoby připravuje dle přání nevěst Alžběta Vraňanová.

Sobotní výzdoba obnáší aranžmá květin na oltáři, výzdobu ambonu a zadních soch. Při větších svátcích se zdobí i socha Božského Srdce a Panny Marie v přední části kostela.

Typickými často používanými květinami jsou růže, anturie, alstromerie... Jednoduše takové květiny, které dlouho vydrží.

Co se týče barev, občas se aranžmá při způsobují určitému svátku nebo liturgickým barvám.

Spotřeba květin v kostele je poměrně velká. Na větší akce se rostliny objednávají. Během roku si ale ženy často vystačí s květinami z vlastní zahrádky. V Bojanovicích se najde také spousta štědrých zahradnic, z nichž některé pravidelně, jiné občas, květiny do kostela darují. Aranžérky tak mají během léta k dispozici třeba mečíky, lilie nebo chryzantémy ze zahrad našich farnic. V zimě se pak kupují květiny i v Kauflandu nebo Lidlu...

Anežka a Zdenka, které se výzdobě pravidelně věnují každou sobotu, stráví přípravou aranžmá necelé dvě hodiny. Pokud si ale květiny předem připravují (řezání květin na zahradě či poli) je to další zhruba hodina a půl práce. A pokud se připravuje kostel na velké slavnosti jako jsou Velikonoce, Seslání Ducha svatého, Boží Tělo, Božské Srdce, hody či Vánoce, zdobení se umí protáhnout i na šestihodinovou šichtu.

V období žni se pravidelně slouží mše na poděkování za úrodu a pro tuto příležitost se chystá i tematická výzdoba. Při některých slavnostech se také používá typická barva slavnosti, např. červené růže při slavnosti Ježíše Krista Krále.

Anežka a Zdenka spolupracují už téměř 35 let a tvoří sehraný tým. Anežka převzala službu po Hedě Fúkalíkové ještě v době, kdy se o květiny v kostele starala i Františka

Salajková, jako aranžérky se v kostele před Zdenkou vystřídalaly také sestry Eva a Jana Fúkalíkovy.

Služba květinové výzdoby je časově náročná. Možná si ani neuvědomujeme, jaké množství práce a kolik času se za každou kyticí skrývá.

Děkujeme všem ženám, které se do této služby zapojují, především pak Anežce se Zdenkou, které už tolik let s láskou a péčí věnují svůj čas tomu, aby jedinečným způsobem prostředí kostela zútulnily a krásně barevně oživily.

*připravili Andrea Červenková,
foto pořizoval během
celého loňského roku Ladislav Herka*

Modlitební společenství naší farnosti

V tomto vydání Cesty si představíme další modlitební společenství naší farnosti.
Tentokrát znovu manželské.

Naše společenství patří k těm starším, v letošním roce slavíme 15 let od prvního setkání. Vzniklo po kurzu charismatické obnovy v roce 2009, protože jsme si přáli, aby ty načerpané milosti jen tak nevyprchaly. Z kurzu jsme vyšli jako jeden manželský pár a tři ženy, ale s úmyslem, že chceme přitáhnout do "spolča" i ostatní chlapy (ať na nich Duch svatý může pracovat 😊). Stali jsme se tak společem manželským a přibrali jsme jeden spřátelený manželský pár ze sousední farnosti. A Duch svatý opravdu „zapracoval“ – čtyři další z nás prošli kurzy obnovy, máme mezi sebou katechetku i dva akolyty. Jedenkrát se dokonce stalo, že vedení modlitby si dobrovolně vzali na starost dva z našich nejmilčlivějších mužů (a byla to pecka i s hudebním doprovodem 😊).

Scházíme se většinou první sobotu v měsíci, vždycky jeden pár vede modlitbu. Naše setkání se asi podobají modlitbám ostatních skupin - čteme z Božího slova, děkujeme, chválíme,

svěřujeme, prosíme. Na závěr každého setkání dáme tzv. "kolečko", kdy má každý pár možnost svěřit do modliteb to, co aktuálně prožívá, anebo sdělit, jak se to, za co jsme se společně modlili, od minulého setkání posunulo. A každá rodina má také vyhrazený jeden den v týdnu, kdy se za ni modlí ti ostatní.

Za těch 15 let jsme se, troufnu si říct, stali dobrými přáteli. Přibýlo osm dětí, z malých capartů se stali dospělí nebo dospívající chlapi a slečny.... Slavíme spolu významné události, v různých skupinkách jezdíme na dovolené nebo víkendy, pomáháme si v praktických věcech a naše děti jsou kamarádi. To nejdůležitější ale je, že se na sebe můžeme

spolehnout v modlitební pomoci a službě. Společně se radujeme z toho dobrého a navzájem se podporujeme v těžkých časech. Když má někdo z nás problém, stačí napsat zprávu a za okamžik začnou přicházet odpovědi: „svěřujeme, myslíme na tebe v modlitbě“ a on už ví, že se za něho ostatní budou přimlouvati. Pro nás přespolní je velkým darem i to, že se prostřednictvím spolča můžeme stát aspoň trochu účastníky aktivního a svěžího duchovního života bojanovské farnosti. Já osobně denně děkuju Bohu, že dal dohromady naše spolčo, protože bez něj bychom takový duchovní komfort a skvělé přátele neměli.

M. Adámková

JEŽÍŠI KRISTE, JSI PÁNEM, ZVÍTĚZIL JSI, ŽIJEŠ!

Sestup, Pane, do mých propastí, do mé bezmoci.

Sestup, Pane, tam, kde bojuji sám se sebou a proti sobě.

Sestup, Pane, tam, kam už to nedokážu a kde sebe neznám.

Vezmi mě, Pane, s sebou do nového života,

do svobody, do života prostého hříchu a smrti. Dopřej mi čas Velikonoc požehnaný pokojem, mocí a milosrdenstvím.

Kaple svatého Jana Nepomuckého

Kapli svatého Jana Nepomuckého nechal v roce 1902 postavit pan František Turek (č. p. 61). Stojí na začátku obce u silnice vedoucí od Hodonína před rodinným domem Hunčových. Rozhodl se, že kaple na začátku obce bude poctou tomuto světcí, protože kaple s tímto českým svatým nikde v okolí nestála. Jan Nepomucký je vzýván jako mučedník zpovědního tajemství a mimo jiné také jako ochránce proti přírodním pohromám. Podle Státního památkového ústavu v Brně byla původní stavba datována v roce 1818, ale nepodařilo se zjistit, co se s ní stalo. Sochu zhotovil pan Štábla z Hodonína a posvětil ji farář Josef Hanák. Byla to

polychromovaná dřevořezba světce a patron stavby byl zpodoběn v běžném ikonografickém pojetí - s křížem v ruce a mučednickou palmou, jak se vznášá na oblačném podstavci. V roce 1994 byla soška odcizena, přestože byl zloděj usvědčen, uloupená památka se nenašla. Později byla nahrazena soškou Panny Marie bolestné a oválným obrazem s vyobrazením světce Jana Nepomuckého přivezeným z Čech s německým nápisem. V roce 2005 vyřezal novou sošku Jana Nepomuckého místní řezbář Ladislav Herka. Za to mu patří velké poděkování.

Kaple je klasicistní stavba půlkruhového půdorysu, která je členěna lesénovými rámy (lesána je svislý plochý pás, členící i dekorující zeď, předstupující ve zdivu, zděný nebo vytažený v omítce, nemá hlavici ani patku). Průčelí kapličky s ústředním půlkruhově klenutým vpadlým rámem je prolomeno hlubokou nikou, valeně klenutou a uzavřenou prosklenými dvířky. Stavba je ukončena průběžnou korunní římsou, která nese sedlovou střechu a v průčelí trojúhelníkový štít. Hřeben střechy je završen trojramenným křížem. Sněhobílá omítka nechává vyniknout pestrobarevný ornament, který zdobí průčelí a štít. Názední malba čerpá z přírodních motivů, umně stylizovaných místní výtvarnou tradicí. Ve spodní části je stavba opatřena modrou obrovnávkou. Póklona stojí na betonovém základě stejného půdorysu, kolem jsou položeny okrasné obrubníky. Celý objekt je postaven z cihel, omítnut a střecha pokryta pálenou taškou - bobrovkou. V polovině 90. let 20. stolení opravila památku místní firma Gryf - Marek Krša Dolní Bojanovice. Teď ji čeká oprava střechy.

Kaple hrála svého času v náboženském životě naší obce větší roli než dnes. Podle pamětníků se u ní v 30. letech 20. století konávaly májové pobožnosti a na svátek světky k ní chodil od kostela slavnostní průvod. V současné době v neděli (před nebo po) svátku světky - 16. května bývá odpoledne před kaplí pobožnost. Pak se jde průvodem do kostela, kde je tato malá slavnost zakončena svátostným požehnáním. Také je u kaple zastavení při jednom z prosebných průvodů do polí. O památku se stará rodina Bělohávkova. Matka p. Bělohávkové pocházela z rodiny donátora památky.

*připravila B. Bilíková
na základě diplomové práce
Františka Kuběny*

SLOVO PRO DUŠI

Obdarování

Díky Bohu za Ježíše Krista, ten vzácný dar nad všechny dary. (2 Kor. 9,15)

Když americký misionář Morse působil v Indii, navázal úzké přátelství se starým lovcem perel, který se jmenoval Rambhau.

Mnohokrát se pokoušel přivést tohoto horlivého vyznavače hinduismu na cestu života s Ježíšem Kristem. Mnohokrát se mu snažil vysvětlit, že člověk může získat odpuštění hříchů a spasení jenom jako Boží dar, zajištěný Ježíšovou smrtí na kříži. Starý muž to však všechno odmítal a tvrdil, že je to příliš laciná cesta. A na to byl příliš hrdý.

Jednoho dne prosil Rambhou misionáře, aby ho navštívil, že mu chce něco ukázat.

Morse vyhověl a vydal se k němu. Když se posadil v jeho pokoji, přinesl starý lovec perel skříňku a začal vyprávět o svém synovi. To misionáře překvapilo, protože předtím se o něm nikdy nezmínil.

„Můj syn,“ pokračoval starý muž, „byl daleko široko známý jako nejlepší lovec perel. Vždycky snil o tom, že najde perlu, jakou ještě nikdy nikdo nenašel. A skutečně, jednou se mu to podařilo! Musel však zůstat velmi dlouho pod vodou a to ho tak poznamenalo na zdraví, že krátce nato zemřel.“

Pak starý muž otevřel skříňku, ve které

ležela velká a nádherná perla. Misionář byl ohromen její krásou. Stařec však pokračoval a řekl misionáři, že hodlá nyní podniknout více než tisíc kilometrů dlouhou pouť do Dillí, a protože Morseho považuje za svého nejlepšího přítele, chce mu tuto vzácnou perlu darovat. Vždyť neví, jestli se ještě vůbec vrátí domů. Tuto pouť však musí podstoupit, protože si tak chce zajistit věčnou blaženost.

Misionář byl touto nabídkou překvapen a zdráhal se tak vzácný dar přijmout. Řekl starci, že perlu jedině odkoupí a že mu za ni dá tisíc rupií. To však starý muž odmítl, a tak Morse zvýšil svoji nabídku na deset tisíc rupií. Lovce perel mu však vysvětlil, že tato perla se nedá zaplatit žádnou částkou. Nejsou na světě peníze, za které by ji bylo možné koupit. Může mu ji jenom darovat.

„Ne,“ odpověděl Morse, „to nemohu přijmout. Snad jsem až moc hrdý, ale to by bylo pro mne příliš levné. Buď perlu zaplatím, anebo za její cenu musím něco vykonat.“

Na to mu starý lovec perel rozhorleně odsekl: „Sahibe, ty mi vůbec nerozumíš. Za tuto perlu položil můj syn život. Já ti ji

nemohu za žádnou cenu prodat.“ Pak se zklidnil a tiše pokračoval: „Dovol mi, abych ti ji daroval. Přijmi to jako projev toho, že tě mám rád.“

Morse byl tak dojat, že nějakou chvíli nebyl schopen slova. Potom vzal svého přítele za ruku a tiše řekl: „Rambhau, podívej se, vždyť ty to právě tak říkáš Bohu. Ani ty nechceš přijmout dar. Bůh ti nabízí věčný život, a to je tak vzácný dar, že nikdo z lidí za něj nemůže zaplatit. Bůh za něj zaplatil životem svého jediného Syna. Kdybys podnikl stovky poutí, tak si vstup do věčného života nezajistiš. Můžeš učinit jen jedno: Přijmi dar, který je důkazem toho, že tě Bůh miluje. Podívej se, Rambhau, já si rád vezmu tvůj dar. Přijímám ho však s nesmírnou vděčností a pokorou a nevím, jak dokážu, že si ho zasloužím. Ale nechceš i ty pokorně přijmout nabízený velký Boží dar?“ tato slova starého muže zasáhla. Chvilí přemýšlel a pak s hlubokým dojetím řekl: „Sahibe, teď tomu rozumím. Věřím, že Ježíš se obětoval i za mne. Přijímám ho.“

připravila M. Červenková

Co od tebe čekat smím?

Já pro tebe jsem umřel, svou krev jsem za vás dal.

Jak šťastný bys být měl, že to jsem vykonal.

Já život pro tebe položil, co ty jsi učinil?

Já ze smrti tě vyprostil, jestli jsi na to pomyslel?

Já s bolestí jsem zřel tu velkou bídu tvou

a v srdci pohnut spěl ti podat pomoc svou.

Vše to jsem pro tebe podstoupil, čím ty ses odměnil?

Já vstříc ti vyšel žitím svým, co od tebe čekat smím?

J. E. White

Vše mohu v tom, který mi dává sílu

G. Silwood byl evangelický farář v Anglii. Těžkou nemocí byl po léta připoután na lůžko. V posledních letech jeho života byly bolesti téměř nesnesitelné, ale on je snášel s velkou trpělivostí. Sílu k tomu si vyprošoval od svého Vykupitele.

Jednoho dne mu jakýsi ateista poslal článek s titulem: „Kdo byl Ježíš?“

Silwood mu na to odpověděl: „Nemám už sílu, abych psal o všem, co je v tomto článku řečeno o Pánu Ježíši. Ano, na otázku: ‚Kdo byl Ježíš?‘ nemohu ani dostatečně odpovědět. Přesto

bych Vám chtěl ve vši jednoduchosti napsat, co On pro mne znamená nyní, když ležím nemocen na lůžku.

Každý den zakouším, že mne utěšuje, udržuje a dává sílu v úzkosti a ve všech utrpeních, která by bez Něho byla nesnesitelná. V nocích, kdy nemohu spát, a ve dnech s bolestmi je u mne jako můj milující, přítomný Spasitel. Ve dnech zdraví a práce jsem shledal, že je tím, co o sobě říká. A nyní, v nemoci a bezmocnosti, zakouším více než jindy, že On je živý.

Smím Vám jako odpověď na Vaši otázku položit jinou otázku? Byl jste někdy v mém postavení, kdy by byl jen krok mezi Vámi a věčností? Jestliže tomu tak bylo, nacházel jste onu radost a klid, které mám nyní já v Pánu Ježíši? Co pro mne všechno znamená v mém současném, bolestném životě, to Vám slovy popsat nemohu. Ale i tvář v tvář smrti mohu být klidný a šťastný.

Můžete o sobě říci totéž?“

z knihy Dobrá setba
připravila M. Červenková

Řeholní život v České republice Řád svatého Pavla I. poustevníka (Paulíni)

Milí přátelé,

v tomto díle si představíme další řeholní společenství ze skupiny žebravých řádů, a to paulíny. Celý název řádu zní Ordo Sancti Pauli Primi Eremitae - řád svatého Pavla Prvního Poustevníka (OSPPE), kterému se lidově říká paulíni.

Tento řád v naší zemi působí pouze na dvou místech – v Ostravě a Plzni, kam přišli bratři z Polska.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Milosrdné bratry řadíme mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řády, které se zřekly vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i společenství jako celku (řádu). Na rozdíl od nežebravých řádů **nedisponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů** a jsou **závislé na vlastní práci a darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století.

Vznik a rozvoj

Řád paulínů není pojmenován po svém zakladateli. Sv. Pavel, jeden z prvních poustevníků, žil na přelomu 3. a 4. stol. v Egyptě, ale řád vznikl až v 13. století v Maďarsku.

Maďarský biskup Bartoloměj z Pécs, který byl kdysi benediktinem, se během svých cest setkal s poustevníky. Protože byl zastánce řeholní obnovy z Cluny, poustevnictví ho zajímalo. Bartoloměj založil spolu s poustevníky klášter sv. Pavla na hoře Patacs a napsal první pravidla, zásady pro život v jejich komunitě. Téměř ve stejné době také Eusebius (blahoslavený kanovník z Ostřihomi) shromáždil poustevníky do kláštera. Eusebius byl inspirován

vlastní duchovní zkušeností: viděl malé plamínky ohně roztroušené po lese; když se shromáždily v jeden plamen, vzniklo z nich velké světlo. To Eusebia inspirovalo ke shromáždění poustevníků. Také tento klášter vznikl na hoře, šlo o klášter Svatého Kříže na hoře Pilis. Nejdříve o sobě poustevníci vzájemně nevěděli, až později se oba kláštery spojily. Eusebius byl zvolen prvním provinciálem a řád byl pojmenován podle jednoho ze světců, které poustevníci uctívali, tedy podle sv. Pavla. První oficiální název řádu se objevuje v roce 1263: bratři svatého Pavla I. Poustevníka.

Pavel se narodil roku 228 v Egyptě, byl to vzdělaný, schopný muž. V té době ještě probíhalo pronásledování křesťanů. Pavel proto odešel do ústraní, aby si zachránil život. Původně se časem chtěl vrátit mezi lidi, v samotě ale došlo k úplné proměně jeho života: samota se mu zalíbila. Jediný člověk, který se pak s Pavlem setkal, byl Antonín Veliký, díky němuž se lidé z církve i ze světa o Pavlově novém životě dozvěděli. I dnes, po tak dlouhé době, nás svatý Pavel může inspirovat. Třeba právě tím, že úplně dokázal změnit svůj život, když v nových podmínkách

objevil své povolání ke kontemplativnímu životu.

Řád byl schválen Svatým stolicem až v roce 1308 a přijal řeholi sv. Augustina. Jedním z rysů řádu paulínů je chudoba, na kterou kladli od počátku velký důraz. Znamením jednoduchého života je také oblečení, původně z nebilového plátna. Členové řádu dodnes nosí bílé hábity. První generální kapitula je datována rok po schválení řádu, od té doby byl hlavním představným tzv. generál. Řád se velice rychle rozvíjel v Maďarsku, kde vznikl; brzy také v Chorvatsku.

V roce 1382 byl založen první klášter na území Polska, a to v Čenstochové (Częstochowa) na Jasné Hoře. V té době šlo o nejznámější klášter paulínů, dnes na tomto významném místě žije přes 100 řeholníků a přichází sem mnoho poutníků. V Polsku postupně vznikaly další kláštery, v době největšího rozvoje řádu existovalo 8 provincií a řeholníci žili ve 300 kláštorech.

Velkou ranou pro řád paulínů byl rok 1526, kdy byla uherská armáda u Moháče poražena Turky. Důsledkem bylo i zničení mnoha paulínských klášterů. Mnoho maďarských řeholníků bylo povražděno, kláštery, kostely, knihovny i archivy

byly spáleny. Byla to velká rána, ale řeholní život řádu pokračoval. Další obtíže pak přinesla vláda císaře Josefa II. a s ní spojené rušení klášterů. Na přelomu 18. a 19. století bylo Polsko rozděleno – jedna část připadla pod vládu rakouského císaře, další pod Prusko a poslední část pod Rusko. Kláštery byly zrušeny také na území Pruska (r. 1813) i v Rusku (r. 1864), takže z paulinských klášterů zůstaly pouze dva: jeden v Čenstochové a jeden v Krakově. (Krakov ještě nebyl pod vládou císaře, takže císař nemohl klášter zrušit.) Kláštery spolu nemohly ani komunikovat. Když později Polsko získalo nezávislost a obnovila se možnost klášterního života, mohl být i život řádu paulinů obnoven.

Jak už jsme si řekli, řád vznikl v Maďarsku, ale nakonec přežila komunita v Polsku – řád paulinů se tedy stal typickým polským řádem. Postupně se podařilo obnovit i řeholní život v Maďarsku a v Chorvatsku – tyto státy jsou dnes výjimečné, protože mají místní řeholníky. V ostatních zemích jsou to převážně Poláci.

Na území dnešní České republiky dříve existovaly dva kláštery – v Moravském Krumlově a v Obořišti. V Moravském Krumlově v součas-

né době v budově kláštera sídlí obecní úřad a v Obořišti je to převýchovný ústav pro mládež.

Ve srovnání s jinými řády není tento řád velký – na celém světě se k němu hlásí asi 500 řeholníků v 71 společenstvích. I když jsou tyto kláštery v různých státech světa, paulini stále zůstávají typicky polským řádem. V některých zemích jsou členy místních komunit pouze Poláci, jako např. v České republice: v Ostravě – Přívoze (od r. 1994) a Plzni (od r. 2017).

Organizační struktura

Generální představený řádu sídlí v Polsku. Domy jsou samostatné a v jednotlivých zemích tvoří provincie. České kláštery v Ostravě a Plzni spadají pod polskou provincii.

Charakteristika

Řádové motto zní **Solus cum Deo solo – Sám s Bohem samotným**. Připomíná to důraz na kontemplativní (rozjímavou) stránku řádového života. Během dějin se způsob života měnil. Původně se paulini nezabývali pastorem, ale žili v ústraní, podobně jako dnes trapisté. Časem za nimi ale přicházelo stále více poutníků. Se vznikem poutních míst sílila potřeba sloužit lidem. Ně-

kteří bratři pak tedy dostali na starost pastorační, zatímco ostatní zůstávali v ústraní. Pastorační potřeby byly ale stále větší, takže bylo třeba, aby se nakonec v této oblasti angažovali všichni paulini. Ve členech řádu ale stále zůstává touha spojit obojí: kontemplaci i apoštolát. Je třeba si uvědomit, že člověk může účinně působit v pastorační jen tehdy, pokud je opravdu zakotven v Bohu. Není to vždycky jednoduché.

Mezi hlavní důrazy řádu patří především rozvíjení kontemplace Boha v samotě a také společná liturgická modlitba. Dále je to život naplněný prací a duchem pokání. Třetím charakteristickým rysem je zvláštní úcta k Bohorodičce Panně Marii a snaha o následování jejich ctností.

Pozornost je také kladena na vnímavost pro potřeby doby, která je inspirována Duchem svatým, dále na horlivou službu v apoštolátu, hlásání Božího slova a na vysluhování svátostí, zejména svátosti smíření.

Dalším charakteristickým prvkem paulinské služby je organizace peších poutí na mariánská poutní místa.

4. Činnost

V současné době je centrem řádu v Čenstochové

(nejdůležitějším mariánském místě Polska). Dále paulini spravují další mariánská poutní místa po světě nebo se věnují běžné pastorační ve farnostech, jako třeba v naší zemi.

Pokud vás tento řád zaujal, můžete se setkat s jeho spiritualitou velmi snadno – nám nejbližší klášter najdeme na Slovensku; paulini tam působí na nedalekém mariánském poutním místě v Šaštíne.

5. Řeholní oděv

Řádový oděv je snadno zaměnitelný s dominikánským hábitem – skládá se z bílé tuniky, škapuliře a kapuce. Tunika je však přepásaná bílým plátěným opaskem (dominikáni ho mají kožený), na jehož levé straně je zavěšen patnáctidesátkový růženec.

6. Přijímání nových členů a formace

Kandidatura (postulát) je první etapou paulinské formace. Trvá půl roku, v průběhu této doby kandidát do řádu žije v klášteře a ověřuje své povolání.

Noviciát je druhou etapou. Novicem může být kandidát,

kteří dovršil nejméně 17 let věku. Noviciát je školou řeholního života a zkouškou povolání. Trvá jeden rok pro kandidáty ke kněžství, dva roky pro ty, kteří se rozhodli pro život v komunitě jako řeholní bratři. Noviciát pro české kandidáty se nachází v paulinském klášteře ve městě Żarkach v Polsku.

Formace pro ty, kteří se rozhodli pro kněžskou službu, trvá 6 let. Kněžský seminář řádu Paulinů se nachází v Krakově na Skatce.

Kláštery u nás

Klášter v Ostravě – Přívoze
Klášter v Plzni – Bory

Více o řádu se dozvíte na paulini.pl nebo pavlini.sk

zpracováno na základě internetu

Petr Martínek

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA V ČESKÉ REPUBLICE

Žarošice

Obyčejný kostel?

Kostel sv. Anny v Žarošicích je místem, které je naší farností obzvláště blízké. Každý rok se zde účastníme pouti známé jako Zlatá sobota, abychom vzdali úctu Matce Boží. Může být ovšem

zarážející, že chrám není zasvěcen Panně Marii, přestože se jedná o mariánské poutní místo. Důvodem je, že kostel, který stával v Žarošicích od 13. nebo od počátku 14. století, neměl až do období josefínských reforem

statut poutního chrámu. Bylo to „obyčejný“ farní kostel, jako řada ostatních. Jak tedy nabylo toto ničím speciální místo dnešního věhlasu? Abychom pochopili, začneme od začátku.

V roce 1223 daroval

známý český král Přemysl Otakar I. část Žarošic cisterciáckému klášteru na Velehradě. Zbývající část společně se sousedními Uhřicemi pak udělil hraběti Konrádovi z Hardeku, který se ovšem své části Žarošic vzdal ve prospěch velehradských mnichů. Tímto dobročinným skutkem si chtěl naklonit velehradské cisterciáky, v nichž by měl spolehlivé přímluvce, kteří by se modlili za spásu jeho duše. Žarošice však nebyly samostatnou farností, nýbrž spadaly pod duchovní správu právě sousedních Uhřic a z toho vyplývaly určité povinnosti. Každý rok musely odvádět uhřickému kostelu určité množství vína. Je pochopitelné, že to bylo do jisté míry zatěžující. Velehradští cisterciáci proto začali usilovat o osamostatnění Žarošic. Jedním z kroků k tomuto kýženému cíli bylo právě vybudování kostela sv. Anny. Nevíme, kdy přesně k výstavbě došlo. První zmínku o kostele však nacházíme v listině z 2. května 1315, v níž tehdejší olomoucký biskup Petr II. de Ponte Corvo povolil zřízení fary při kostele v Žarošicích.

Starověká kaple

Když cisterciáci z Velehradu přišli roku 1223 do

Žarošic, usadili se nikoli ve vsi, ale ve vinohradech nad ní. Tomu místu se říkalo „na vinicích“ nebo „ve viničné hoře“. Zde mniši zbudovali svou rezidenci, v jejímž centru byla kaple Panny Marie, která zde ovšem stála již dříve. O vzniku této kaple se traduje několik pověstí, které sahají až do dob dávného starověku. Podle jedné z nich byla kaple postavena v souvislosti s misí sv. Vavřince, který přišel na území dnešní Moravy hlásat evangelium germánskému kmeni Markomanů v čele s králem Vangiem. Druhý příběh, zaznamenaný Františkem Palackým, hovoří o markomanské královně Fritigil (též Fritigildě), která se rozhodla poté, co uslyšela o velkých činech milán-

ského biskupa sv. Ambrože, přestoupit na křesťanskou víru. K Ambroži vyslala také své poselstvo s četnými dary a žádala skrze ně svatého muže, aby ji poučil, jak má svou víru správně žít. Svatý Ambrož jí nechal poslat katechismus společně se soškou Madony. Zároveň ji požádal, aby přiměla svého královského manžela k uzavření míru s Římskou říší. Tak se i skutečně stalo. Markomanský král uzavřel s Římany smlouvu a Fritigil se roku 397 vypravila do Milána osobně navštívit sv. Ambrože. Když ale dorazila, zjistila že milánský biskup je již mrtev. Podle této pověsti sídlila královna Fritigil nějakou dobu na hradě Klášově, jenž stával u Žarošic. Mezi vinicemi poblíž vsi prý vysta-

věla kapli, do které umístila sochu Madony od sv. Ambrože, a dohlížela na péči o tuto stavbu i na uctívání Matky Boží.

V dobách Velké Moravy byla údajně zpustlá a zchátralá kaple obnovena slovenskými věrozvěsty a sám sv. Metoděj pak dohlížel prostřednictvím svých žáků, aby vzkvétala úcta k milostné sošce. S přihlédnutím k této pověsti lze tvrdit, že křesťanství se na našem území objevilo již několik staletí před příchodem sv. Cyrila a Metoděje. Avšak pokud tomu tak skutečně bylo, jednalo se pouze o dočasný stav, který neměl dlouhého trvání.

Velehradští cisterciáci vybudovali v okolí své rezidence „na vinicích“ také několik domů pro služebnictvo. Postupem času se z rezidenčního sídla stala malá osada s několika chalupami, které se v 18. století začalo říkat Zastávka, neboť tamní hospoda se stala jedním ze stanovišť, kde zastavovala po státní silnici jezdící pošta. Své současné jméno Silničná, které zůstalo zachováno až do dnešních dnů, získala osada koncem téhož století. A právě Silničná byla místem silné mariánské úcty, které přitahovalo řadu poutníků, a to již před příchodem ve-

lehradských cisterciáků. Pravděpodobně právě kvůli památnosti a významnosti dali mniši přednost tomuto odlehlému místu před samotnými Žarošicemi.

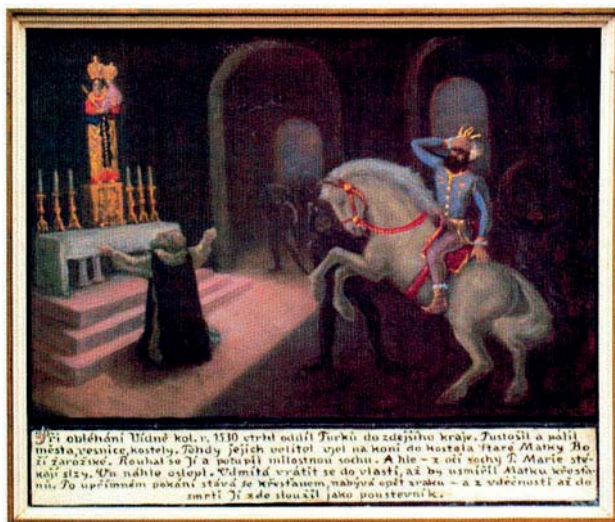
Dar královny Elišky

Věhlas poutního místa na Silničné se rychle rozšířil i za hranice Moravy. Doslechla se o něm také česká královna Eliška Rejčka, jež roku 1322 zakoupila společně s jinými vesnicemi rovněž část Žarošic. Všechny tyto zakoupené pozemky pak darovala klášteru cisterciáček na Starém Brně, který právě

zakládala a pro který hledala majetkové zabezpečení. Brzy po založení kláštera se v poutním kostele „na vinicích“ objevila nová milostná socha Panny Marie, která nahradila tu starší, jež byla od pradávna uctívána. Její tvůrce není znám, je ovšem pravděpodobné, že sochu nechala zhotovit sama Eliška Rejčka. Stará Matka Boží Žarošská, jak je socha Panny Marie od nepaměti nazývána, je dodnes dominantou hlavního oltáře kostela sv. Anny. Podotýkám však, že původně neměla s farním kostelem co do činění.

Část Žarošic měli stále ve svém držení cisterciáci z Velehradu. Roku 1330 však starobrněnská abatýše tuto zbývající část odkoupila. To pro velehradské mnichy znamenalo určitou úlevu, neboť Žarošice pro ně byly z ruky, díky čemuž nebylo úplně jednoduché je spravovat. Nicméně cisterciáci zde i nadále působili. Matky představené starobrněnského kláštera je totiž vzhledem k řádové příbuznosti povolávaly do služby žarošských farářů.

Slepý Turek

Žarošice se musely v průběhu dějin potýkat s řadou nepřátelských nájezdů. Ve 13. století to byla invaze mongolské armády a záhy nato série útoků kumánských jednotek z Uher. 15. století se zase neslo v duchu husitských válek a válek česko-uherských mezi Jiřím z Poděbrad a Matyášem Korvínem. Počátkem 16. století se stala největší hrozbou Osmanská říše, jež se nebezpečně rozpínala a již se roku 1529 dokonce podařilo dostat až k Vídni, kterou po tři neděle neúspěšně obléhala. Turci podnikali četné výpady na území Moravy, kde drancovali, loupili a zabíjeli. Tohoto běsnění nezůstaly ušetřeny ani Žarošice.

Ve farní matrice z této doby je zaznamenán zajímavý příběh, který se pojí s tímto obdobím. Vypráví o třech Turcích, kteří vstoupili do kaple Panny Marie "na vinicích". Jeden z nich, který ve svatyni neuctivě kouřil dýmku, se s posměchem podíval na sochu Staré Matky Boží a velmi ošklivě ji urazil. Tu však spatřil, že Panně Marii stékají z očí slzy. Najednou se i on sám rozplakal a náhle oslepl. Opovážlivý Turek pocítil obrovskou bázeň a začal prosit přítomné duchovní o modlitbu, aby mu Bůh jeho provinění odpustil. Slíbil přitom, že jestli se mu navrátí zrak, stane se křesťanem. Činil upřímné pokání a kněží se za něj vytvále modlili. Po několika dnech

svého zraku opět nabyl. Po tomto zázračném uzdravení se Turek nechal pokřtít a začal žít životem poustevníka v jeskyni pod rezidencí. Po smrti byl pak dle svého přání pohřben v kapli Panny Marie a na jeho hrob byl umístěn pamětní kámen. Ten se však stejně jako svatyně a celá rezidence "na vinicích" do dnešních dnů nezachoval.

(pokračování příště...)

*připravil
Sebastian Esterka*

Čtyřicet let s kulkou v hlavě životní příběh chorvatského narkomana Gorana Čurkoviće

„Spousta lidí říká, že Bůh neexistuje a zázraky se nedějí. Poslouchejte, a pak se rozhodněte sami,“ uvedl svůj příběh, který začal před více než půlstoletím ve Splitu – přístavním městě tehdejší komunistické Jugoslávie. „U nás doma chyběla modlitba. Říkali mi sice, abych chodil do kostela, já se ale řídit příkladem rodičů a víra mi přišla dobrá tak možná pro babičku,“ ohlíží se za svým dětstvím, které znamenalo několik tragédií: smrt pětileté sestry, těžké onemocnění bratra nebo matčin alkoholismus. „Trávil jsem čas u amerických filmů, kde jsem našel své hrdiny: měli auta, ženy, cigarety a alkohol – a já si říkal, že takový chci taky být,“ dodává.

Jeho cesta za sny z filmového plátna nabrala záhy na obrátkách: první útěk z domova, první vykradený obchod, tři dny za mřížemi a rozhodně ne první výprask od otce. Pak matčina smrt, to bylo Goranovi 13 let. „Nikdy jsem jí neřekl, že ji mám rád, protože tohle přece

pravý chlap nedělá. Když zemřela, dolehla na mě těžká deprese a všechno se ještě zhoršilo, když se otec po pár měsících znovu oženil. Na výročí matčiny smrti jsem si od kamaráda půjčil pistoli a střelil jsem se. Přežil jsem, ale kulka mi zůstala v hlavě a doktoři říkali, že nebudu žít dlouho,“ vzpomíná na události staré čtyřicet let a dodává: „Deprese se ještě prohloubila, protože jsem se ani nedokázal zabit.“

V „údolí smrti“

Další únik pro Gorana představovaly drogy všech skupenství: od alkoholu a cigaret přes marihuanu, hašiš až k heroinu. A s nimi potřeba

sehnat peníze, takže na řadu přišlo vykrádání domů a restaurací, krádeže aut i okradení vlastního otce. „Nevěděl si se mnou rady a netušil, kde hledat pomoc: komunisté tvrdili, že v Jugoslávii drogy nejsou, a tak ani nebyla zařízení pro narkomany. Skončil jsem ve vězení, jenže tam jsem se jen naučil šikovněji krást a líp míchat drogy,“ vypráví. A přes pobyt na psychiatrii i neúspěšné pokusy napravit se těžkou prací ve skladu nebo vstupem do armády za jugoslávských válek rychle míří ke dnu svého příběhu, k devíti letům stráveným na ulici. „Jen jsem čekal, až umřu: upíjel jsem se, předávkovával se, ruku jsem si rozřezal tak, že

se do rány dala vložit pěst, zase jsem ale skončil jen v nemocnici. Zkrátka když to nejde, ani zabít se nemůžeš,“ dodává se smíchem.

Právě od tohoto dna se ale nakonec odrazil, byť pomalu a nejdřív nenápadně – větami modlitby, kterou si pamatoval z dětství. „Ležel jsem ve vybydleném domě a najednou mi došlo, že za to všechno nemůže nikdo jiný než jen já sám. Celý život jsem obviňoval rodinu a další lidi, teď jsem ale pochopil, že to já jsem si zničil život – a začal se modlit Zdravás Maria, tu jedinou modlitbu, která mi v hlavě z dětství zůstala. Prosil jsem Pannu Marii, ať si mě vezme k sobě, anebo mi podá ruku a pomůže mi. Modlil jsem se a plakal celou noc,“ vypráví Goran.

Správce toalet v Medjugorje

A odpověď přišla záhy. V parku ho oslovila žena – matka jednoho narkomana, kterého skoro ani neznal – s tím, že její syn nastupuje k léčbě do komunity Cenacolo v bosenském Medjugorje a chce s sebou vzít právě Gorana. „Než dál spát na ulici, raději jsem souhlasil a na cestu si ještě ukradl dva litry vína,“ popisuje, jak se dostal na mariánské poutní místo, které ho brzy

začalo proměňovat – třeba když se zde po letech smířil s otcem. „Modlil jsem se, abych poznal, jak obnovit kontakt s rodinou, a po pár týdnech mě najednou volají, že přijeli poutníci z Chorvatska a že se jim mám věnovat. Přijdu tam – a mezi nimi otec. Hleděli jsme na sebe, on mě objal a rozplakali jsme se,“ vzpomíná Goran.

Díky komunitě Cenacolo se také seznámil s tehdejší

ším medjugorským farářem Slavkem Barbaričem. Když pak z komunity po několika letech odešel, zařídil mu tento kněz práci, aby mohl začít žít nový život vně komunity. „Udělal ze mě ředitele toalet pro poutníky,“ říká Goran s úsměvem a pokračuje: „Práce to byla výborná, pořád jsem poznával nové lidi. Chtěl jsem si taky najít ženu, a v tom má záchod velkou výhodu: muž se někde po-

stává ke stromu, ale všechny ženy dříve nebo později musely projít kolem mě. A tak se tam jednou objevila i Katka a já jsem hned věděl, že to bude moje manželka.“

Poutnice z Česka sice neměla slovo chorvatsky a do Medjugorje se přijela modlit

za to, zda má být řeholnicí. Nic z toho ale prý pro Gorana nebyla překážka. „Běhal jsem kolem ní jako pes, pořád si nebyla jistá a bála se mé minulosti. Nakonec ale kývla a v roce 2000 jsme se vzali. Nejstarší dcera dnes studuje v Olomouci

a kromě ní máme další čtyři děti,“ uzavírá své vyprávění Goran, který dnes o svém životě svědčí před poutníky v Medjugorje, kde s rodinou stále žijí.

převzato z Katolického týdeníku 3/2024, katyd.cz

PRO MANŽELE

Zvláštní druh matky

Každý rok se skoro sto tisíc žen stane matkami postižených dětí. Přemýšleli jste někdy nad tím, podle čeho se matky postižených dětí vybírají?

Představuji si, jak Bůh prochází po zemi a vybírá si své božské nástroje propagace s velkou péčí a rozvahou. Pozoruje svět a při tom dává instrukce svým andělům, aby si dělali poznámky do ohromné účetní knihy.

Nakonec řekne andělovi jedno jméno a usměje se: „Dejte jí postižené dítě.“

Anděl je zvědavý: „Proč právě téhle, Bože? Je tak šťastná.“

„Právě,“ usměje se Bůh. „Mohl bych dát dítě matce, která neví, co je smích? To by bylo kruté.“

„Ale je trpělivá?“ ptá se anděl.

„Nechci, aby měla příliš mnoho trpělivosti, nebo se utopí v moři sebelitosti a beznaděje. Až jí přejde první šok a snad i odpor, zvládne to. Dnes jsem ji pozoroval. Má to sebevědomí a nezávislost, které jsou tak potřebné. Víš, dítě, které jí dám, žije ve svém vlastním světě. Musí dokázat, aby žilo také v jejím světě, a to není snadné!“

„Ale Pane, myslím, že v tebe nevěří.“

Bůh se usmál: „Nevadí, to se spraví. Tahle je dokonalá. Má přesně správnou dávku sobectví.“

Anděl nevěřícně vydechne: „Sobectví? To je nějaká ctnost?“

Bůh přikývne: „Kdyby se nedokázala občas od dítěte oddělit, nepřežila by to. Ano, to je žena, kterou požehnám dítětem, které nebude doko-

nalé. Nikdy nebude považovat za samozřejmé ani jediné vyslovené slůvko. Nikdy si nebude myslet, že ten nejmenší krůček je obyčejný.“

Když její dítě řekne poprvé „máma“, bude svědkyní zázraku a bude to vědět. Když bude svému slepému dítěti popisovat strom, západ slunce nebo obyčejné věci, uvidí je tak krásně, jak je uvidí v životě jen málo lidí.

Dovolím jí, aby viděla jasné věci, které vidím sám - nevědomost, krutost, předsudky, pomohu jí, aby se proti nim postavila.

Nikdy nebude sama. Budu jí stát po boku každou minutu každého dne jejího života...“

*z knihy E. Bombekové
Povolání žena
připravila M. Červenková*

MEZINÁRODNÍ MODLITEBNÍ FESTIVAL
35. MLADIFEST
Pouť je určená pro mládež, rodiny s dětmi i seniorský doprovod.
Pojeď posílit svoji víru, setkat se s mladými z různých zemí.
Tuto pouť doprovází kněz.

30.7.-7.8.2024

CENA
Doprava 3.700 Kč
Nocleh a polopenze 140 € (5 nocí)
- platí se až na místě v Medjugorje
- jeden den u moře, odpolední koupání u vodopádů Kravica

PŘIHLÁŠKY A INFORMACE
Bc. Václav Salajka, Zelnice 602, Dolní Bojanovice
Tel.: 737 234 099, email: salajkavaclav@seznam.cz

Anselm Grún: 50x Ježíš Karmelitánské nakladatelství, 195 stran
Kniha nám ukazuje 50 podob Ježíše Krista. Tyto úvahy o Ježíšovi nás chtějí pozvat k novému pohledu na naše každodenní problémy, strach, starosti a naplní nás naději.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Událostí, která proměnila ustrašené a vyděšené Ježíšovy učedníky v odvážné svědky, bylo jeho vzkříšení. Ukázal se jim vzkříšený Pán: viděli ho na vlastní oči. Setkali se s ním a toto setkání se Vzkříšeným jim umožnilo poznat, kým tento Ježíš ve skutečnosti je. Věděli dobře: ten Ježíš, se kterým putovali po Galileji a po Judsku, žije. Nezůstal v zajetí smrti. Žije v Boží slávě a sedí na pravici Boží velebnosti. Toho, kterého lidé přibíli na kříž, teď Bůh prohlásil Pánem celého světa. Setkání se vzkříšeným Kristem totálně zpřeházelo jejich dosavadní způsob uvažování. Nedokázali pochopit, co se to vlastně stalo. Ježíš žije jako Boží Syn a jako Pánův Pomazaný v tak těsném společenství s Bohem, že je smrtí nezničitelné.

Kristovo vzkříšení přináší naději i nám, že ani ve smrti nemůžeme vypadnout z Boží náruče. Ježíš nám zvěstoval bezpodmínečnou Boží lásku. Jako Boží milovaní tedy nezůstaneme v zajetí smrti, protože ta nad námi ztratí moc a stane se pouhou bránou k věčnému společenství s Bohem. Učedníci přijímají ve Vzkříšení ujištění, že je láska silnější než smrt. Boží láska nemůže být zničena ani smrtí. Lukáš vypráví nám také několik příběhů o setkání

učednic a učedníků se Zmrtvýchvstalým. Nechápe Vzkříšení jako událost, o níž by se mělo diskutovat. Nastává spíše všude tam, kde se vzkříšený Ježíš ukazuje svým učedníkům. Evangelista to nádherně vylíčil ve vyprávění o emauzských učednicích (srov. L 24,13-35). Dva učedníci utíkají zklamáni z Jeruzaléma, místa jejich dosavadních nadějí. Sdělují si navzájem své zklamání. Uprostřed jejich zaníceného rozhovoru se k nim cestou připojí Ježíš, ale oni ho nepoznají. Teprve když jim začne vykládat všechny události posledních hodin na základě Písma a potom s nimi hodlá povečeřet, otevrou se jim oči. Jakmile se tak stane, zmizí jim z očí.

My se často podobáme oběma emauzským poutníkům, když se snažíme utíkat od svých životních zklamání. Lukáš se nás snaží povzbudit, že vzkříšení může nastat uprostřed naší cesty, dokud jsme stále ještě schopni hovořit o svých ztroskotaných nadějích. Nakonec přece jen jednoho dne pochopíme smysl všeho, co se nám přihodilo. Otevrou se nám oči a budeme si jisti: nezůstali jsme sami. Vzkříšený nás na naší cestě provází a láme nám chléb - a přesto nedokážeme zkušenost Zmrtvýchvstalého zadržet. Jakmile ho poznáme, ztratí se z našeho dohledu a dosahu. Jan nám zachytil jinou událost se Vzkříšeným Ježíšem, která nám ukazuje, že se s námi Pán setkává uprostřed zbytečnosti našeho všedního dne (srov. J 21,1-14). Učedníci se nadarmo namáhali po celou noc, ale nechytili ani rybičku. Když veslují zklamáni ke břehu, uvidí na něm stát muže, který je láskyplně osloví a pošle je zpátky na otevřenou hladinu,

*Sám sobě život žít je zmar,
 mít v sobě lásku pro druhé
 je dar.*

aby ještě jednou ponořili sítě po pravé straně lodi. „Hod'te síť na pravou, stranu lodi, tam ryby najdete.“ Vyhodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb (J 21,6). Milovaný učedník v tom okamžiku pozná, kdo je onen muž na břehu: „To je Pán!“ (J 21,7). Vzkříšený proměňuje noc marnosti v jitra života a lásky. „To je Pán!“ Ta větička shrnuje celou zkušenost zmrtvýchvstání. Opakuji-li si ji uprostřed své práce, při marných rozhovorech, u psacího stolu a v neřešitelných konfliktech, pak se rozjasní Šedivé ráno a můj všední den získá nový lesk. Víím jedno: právě teď, uprostřed mé práce je Pán se mnou. Nemusím se namáhat sám, abych něco ulovil. Vzkříšený mi dává darem novou naději, že se můj život vydaří, i když to s ním doposud vypadalo beznadějně. Vyhodím-li na jeho příkaz sítě na pravé -

a tedy vědomé - straně lodi, síť se naplní, pokud budu pracovat pozorně a opatrně. Vzkříšení se odehrává uprostřed všedního dne, např. když se pojednou rozmotá zadrhnutý uzel, když se vydaří rozhovor, když se uvolní vnitřní napětí, protože víím: teď a tady u mého pracovního stolu je vzkříšený Ježíš se mnou. Stačí se jen na okamžik zastavit a dávat pozor na jeho impuls. Můj život se začne měnit a má práce se podaří.

Kde se setkávám se Vzkříšeným? Vstoupil už někdy do noci mé marnosti? Kde jsem prožil proměnu všedního dne a šedého rána? Znáám situaci emauzských učedníků? Před čím utíkám? Co mě zklamalo? Co mi chce Pán povědět? Co by se mohlo stát smyslem mé cesty? Zakusil jsem už někdy, že se mi najednou otevřely oči a já jsem poznal skutečnost, poznal jsem tajemství svého života? Pak jsem podle Lukášova přesvědčení viděl Vzkříšeného. Co očekávám od smrti? Jak si představuji své vzkříšení, které na mě čeká ve smrti? Dokážu důvěřovat v to, že láska, kterou prožívám, nemůže být zničena ani ve smrti a že budu jako osoba navždy přebývat s Bohem? Doufám v to, že mě smrt promění do pravé podoby slávy tak, jak mě Bůh chová ve své myslí?

Abbé Julius: Zpověď na křížové cestě Nakladatelství Flétna, 30 stran

V příběhu muže středního věku, který skrze pokání nalézá sám sebe, jsme provedeni čtrnácti zastaveními křížové cesty a přidavkem patnáctého: společnou cestou zmrtvýchvstalého Ježíše s učedníky do Emauz. Najdeme se v tomto příběhu také?

připravila M. Červenková

Naše adoptované děti z Indie

Rádi bychom vám představili naše adoptivní děti z Indie. Tato adopce probíhá v naší farnosti již od roku 2001, první rok jsme měli adoptovány 2 děti, v dalších letech již 4 děti.

Adopci na dálku zajišťuje Arcidiecézní charita Praha, cílem je poskytnout vzdělání nejchudším dětem. Dítě díky vaší pomoci chodí do školy, dostává školní pomůcky, školní uniformu a oběd. Věnuje se mimoškolním aktivitám a v případě potřeby má zajištěnou zdravotní péči. Příspěvek na jedno dítě činí 4 900 Kč na rok, pokud dítě

Poonam Kamalakar Shid

studuje vysokou školu, příspěvek činí 6 000 Kč na rok. Děti nám posílají dvakrát za rok dopis. V současné době máme adoptovány dvě dívky a dva chlapce, které vám krátce představím.

Dívka Poonam Kamalakar Shid – je jí 15 let, v adopci od roku 2017. Náboženství hinduismus. Jejím oblíbeným předmětem je angličtina, ráda tančí, kreslí. Poonam je chytrá, aktivní, milá dívka, která pomáhá ostatním ve škole. Tatínek pracuje jako dělník a stará se i o své rodiče, maminka je žena v domácnosti.

Dívka Harshitha – je jí 13 let, v adopci od roku 2019. Náboženství hinduistické. Harshitha je aktivní a šikovná ve všem, co dělá, je veselá společenská. Ráda by se stala doktorkou a pomáhala potřebným, Tatínek zemřel, maminka je námezdní dělnice v zemědělství.

Chlapec Royson Baretto – je mu 14 let, v adopci od roku 2018. Náboženství římsko-katolické. Jeho oblíbeným předmětem je

Harshitha

Royson Baretto

matematika, dobře se učí. Royson by se rád stal policistou. Tatínek je řidič autorikší, maminka žena v domácnosti, s rodinou žijí i prarodiče, o které se starají.

Chlapec Paul – je mu 16 let, v adopci od roku 2015. Náboženství římsko-katolické. Oblíbeným předmětem je angličtina. Rád kreslí, je přátelský. Chtěl by se stát inženýrem. Tatínek pracuje jako pomocný zedník, maminka žena v domácnosti.

Paul

Pokud je adopce u konkrétního dítěte ukončena, adoptuje se další dítě. Od roku 2001 jsme podpořili celkem 12 dětí.

Jana Salajková

Noc na faře - mladší děti

Noc na faře - mladší děti a pomocníci

Ve středu 13. března vedli křížovou cestu naši třetíci

Šárka

Šárka vběhla ještě v bundě do kuchyně, odhodila aktovku na zem a nadšené hlásila: „Mami, Kája pozvala nás holky ze třídy na Velikonoce k nim na chalupu! Eliška už to má dovolené a Běťčin táta ti bude volat, že by nás vzal autem.“ Ale ještě, než dořekla celou větu, už viděla mamince na očích, že povolení nedostane.

„Šáry, zní to moc lákavě a rodiče Káji jsou moc hodní, že pro vás takovou akci organizují. Jenže víš, že jsou pro nás Velikonoce největší svátky v roce a chceme je slavit společně?“ Šárka protáhla obličej a v hlavě ji běželo: no jasně, každý den do kostela, a holky si budou užívat beze mě. Ale nahlas nic neřekla a raději rychle odešla, aby maminka neviděla slzy v jejích očích. V pokojíku si začala vytažovat noty na klavír, když se za ní ozval maminčin hlas. „Šárko, vím, že tě to teď moc mrzí, ale pojď na chvíli za mnou a zkusíme vymyslet, jak to holkám vysvětlit, proč s nimi tentokrát nemůžeš jet.“

A tak si spolu maminka s dcerou sedly k čaji a bábovce a spisovaly, co všechno je v nejbližších dnech čeká. Na Zelený čtvrtek budou péct mazanec a večer po obřadech se potkají s kamarády u nich doma na připomínce poslední večeře Páně. V pátek vyrazí na společný výlet – na křížovou cestu, v sobotu budou chystat velikonoční výzdobu a barvit vajíčka a v neděli zve babička celou rodinu na sváteční oběd. Takový program se prostě nedá jen tak změnit. A Šárka si uvědomila, že o něj ani nechce přijít! Přitom se zatím nedostaly ani k tomu, kolik kamarádů a spolužáků se

už vyptávalo, jestli se můžou stavit v pondělí na šlaháčku. „A po Velikonocích můžeme pozvat holky na přepávačku k nám!“, uzavřela diskuzi Šárka a na tváři se jí zase objevil veselý úsměv.

Veronika Veverka Papoušková
Z časopisu Tomášek

Ahoj děvčata a kluci,

jak prožíváte Velikonoce vy? Jsou pro vás tyto svátky důležité?

Přejeme vám, ať je prožijete dobře a společně je s rodiči a sourozenci oslavíte. V tajence se dozvíte, co vlastně o Velikonocích slavíme. Stačí napsat podle čísel názvy obrázků do políček. Zabarvená políčka potom dají tajenku.

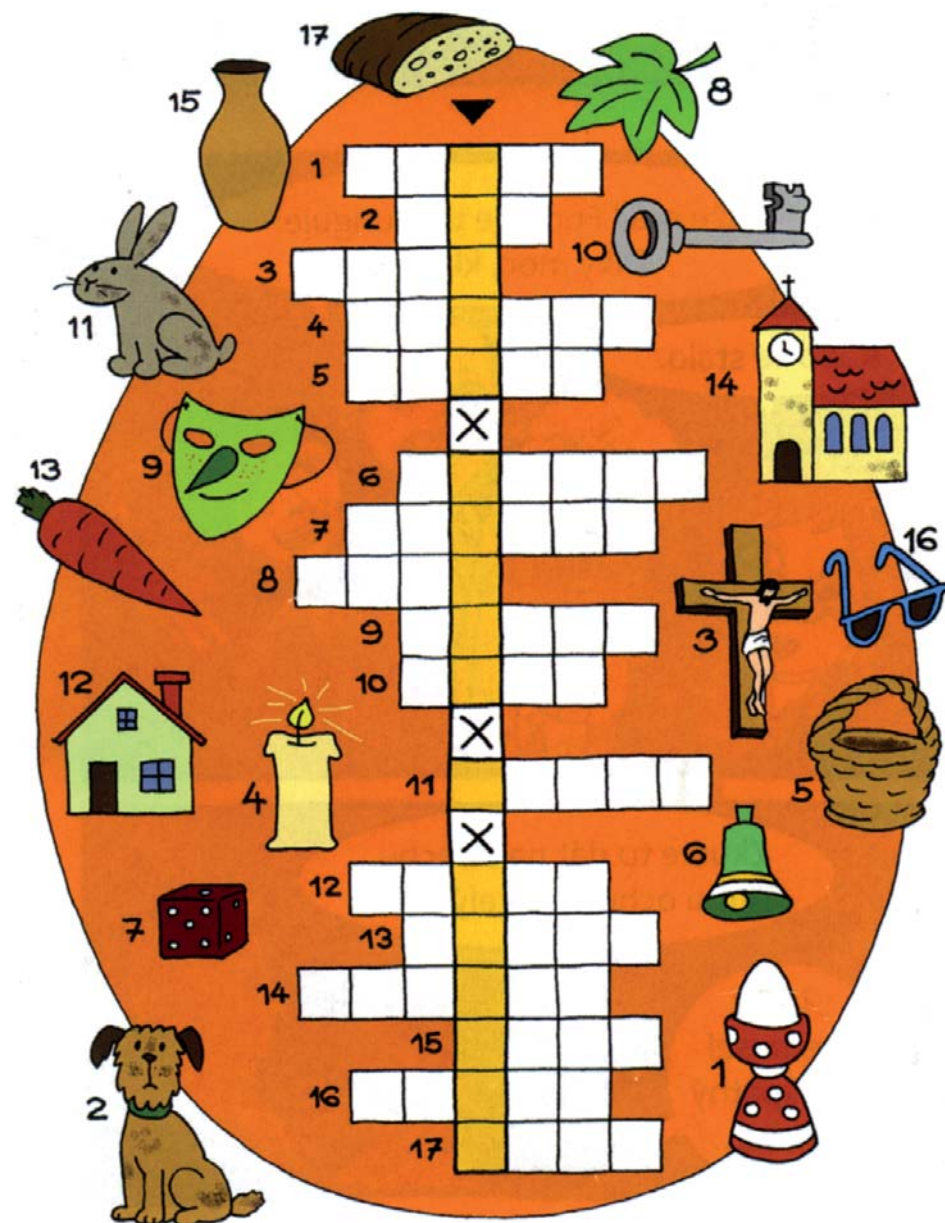
Orelský Letní Kemp

18. – 27. 07. 2024
Víska u Letovic

Cena: 4.000 Kč

Přihlášky a informace:

www.oreldb.cz | orelskykemp@gmail.com

Program duchovní hudby o Velikonocích 2024

29. 3. 2024 Velký pátek: Dašije podle evangelia sv. Jana

J. G. Handl: Ecce quomodo moritur Justus • G. P. L. Palestrina: Improperia
Duchovní píseň z Wittenbergu: • Soudce všeho světa, Bože

31. 3. 2024 Hod Boží velikonoční: A. Vivaldi : Concerto D-dur, 1. věta

V. V. Hausmann: Krátká slavnostní mše • G. F. Händel: Aleluja z oratoria Mesias
Karl Jenkins: Sanctus

19. 5. 2024 Hod Boží svatodušní: A. Vivaldi : Concerto D-dur, 1. věta

V. V. Hausmann: Krátká slavnostní mše • G. F. Händel: Aleluja z oratoria Mesias
Karl Jenkins: Sanctus

Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty.
Řídí L. Škrhánková

**NEJLEPŠÍ
JE PROSTĚ
POMOCT**

**Pochod pro život
Praha 6. 4. 2024
#prostepomoc**

Společenské gesto pro ženy a rodiny čekající nečekaně dítě
Aby se o pomoci těhotným ženám vědělo

PRO ZASMÁNÍ

*Potkají se dva školáci po Velikonocích.
„Co sis vykoledoval o Velikonocích?“
„Zaracha!“*

*Potkají se dva dva známí: „Představ si, zjistil
jsem, že umím létat.“*

*„Jak to?“
„Včera jsem vyletěl z práce.“*

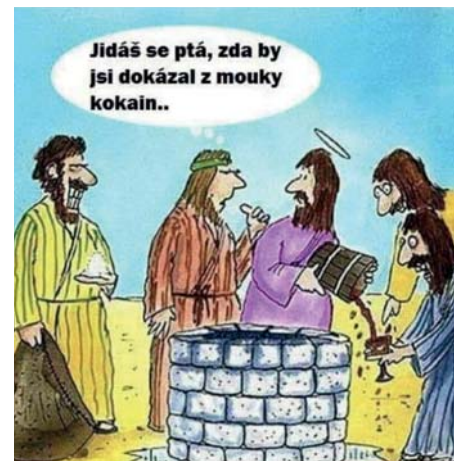
*V hospodě: „Už musí jít domů. Dejte mi
něco, abych vystřízlivěl.“ „Prosím. Tady je
účet.“*

*Povídá soused sousedce: „Už jste slyšela,
že tu v sobotu mají rybáři závod?“*

*„Ale to se jim bude s těmi pruty špatně
utíkat, ne?“*

*„Chlapče, chlapče,“ lamentuje třídní učitel,
ty máš v hlavě samé piliny. „Tak to jste
mě potěšil,“ odpoví žák, „mamka totiž říká,
že ji mám zcela prázdnou.“*

*„Víš, jaký je rozdíl mezi modlitbou v kostele a
ve škole?“ „Ve škole to myslíš opravdu vážně.“*

*Učitel zastaví malého Patrika: „Proč jsi
včera nebyl ve škole?“ Pan farář nám do-
poručil, abychom si v postní době občas
něco odřekli.“*

*Muž ženě: „Vyčistila jsi mi sako a kabát?“
„Ano.“ „A kalhoty?“ „Ano.“ „A boty?“ „Copak
- tam jsou kapsy taky?“*

*Muž povídá knězi při zpovědi: „Otče, já se
pomalu nemám z čeho zpovídat. Už 8 let ne-
piju alkohol, nekouřím, drogy si nepíchám,
nechodím za ženami, dokonce nekradu ani
barevné kovy, nikoho nepřepadám, auta
nevykrádám ... „Já vím, synu, já vím. Však
tě už brzo pustí na svobodu...“*

*Ve Vatikánu chtěli vyjmout Jana Křitele ze
seznamu svatých. Proč?! Jednak byl synem
kněze, dále protože se oblékal jako hipík
a navíc ztratil hlavu kvůli ženě.*

*Tvá příkázání jsou geniální, Pane. Doufám
jen, že jsi je nestáhl někde z internetu!*

Smrtí se život nekončí Křížová cesta tak trochu jiná

V lednu padlo důležité rozhodnutí naší Scholy Juvenes. Zhudebníme křížovou cestu a uděláme další krok v naší „hudební kariéře“. Času nebylo moc, ale stačil. Opravdu jsme stanuli 22. 3. 2024 na kůru našeho kostela a vše odstartovali páteční mší. Celá Ježíšova cesta tak byla zpřítomněna, od vjezdu do Jeruzaléma, přes jeho náročnou cestu na Golgotu, následné ukřížování a zakončilo to slavnostní zmrtvýchvstání. Půvab tomu dodala slova: „Smrtí se život nekončí...“, která nám křesťou v srdci plamínek naděje.

Nahlédneme do zákulisí samotné tvorby. Vezmeme to „od podlahy“. Jak to bývá u velkých nápadů, že přijde myšlenka, nápad zničehonic, tak ani zde tomu nebylo jinak. Figurovali v tom naši dva tvůrci Miša a Riša. To Miša jednou šla běhat a potkala Rišu. Rázem vyrostl nápad zhudebnit křížovou cestu, která, jak už dobře víme, se potkala s realizací. Což není u většiny nápadů vůbec standardem.

Celý proces zabral zhruba půl roku. Poměrně krátká doba na přetavení myšlenky

v plán, natož tak v kompletní dokončení. Do všeho se zapojila i televize Noe, která nám umožnila křížovou cestu odvíjet a otevřít tak dveře lidem, co za námi nemohli přijet. Přenos nabídl i formu určité evangelizace a třeba i nevěřící lidé tak mohli sledovat náš počín. Primárně našim cílem bylo obrátit oči na Ježíše a vzdát mu čest. Dostali jsme možnost připomenout si jeho cestu smrti, která nám otevřela nebe, a poděkovat mu za to.

Avšak na naší cestě se také objevily trny. Akorát nás příliš nepotrápily fyzicky. Je důležité si uvědomit, že na celém projektu pracovala hromada lidí. Bylo náročné všechno propojit v jeden dobře namazaný stroj. Možná jste si všimli, že během křížové cesty nezpívala Lenka Schallenberger z Čejkovic. A proč nezpívala? Lenka bohužel pár týdnů před vystoupením podala omluvu, protože dostala oboustranný zápal plic. Museli jsme rázem řešit náhradu. Naštěstí se vše podařilo poměrně rychle vykomunikovat a dorazila z Brna Zuzka Zámečnicková Jeřábková.

Nebylo to lehké ani z hlediska zkoušek. Až na živém přenosu byli přítomni všichni účinkující. Částečně za to mohl i fakt, že s námi vystupovali hudebníci, kteří působí profesionálně v divadelním a hudebním prostředí. Najít společný termín se zkrátka nepodařilo. Tlak jsme vydrželi a překážky, které nám stály v cestě, jsme zdolali. Nebyl to heroický výkon, který musel podat Ježíš, ale někteří z nás si v té době prožili takovou osobní křížovou cestu.

Celá „křížovka“ má však ještě hlubší podtext a větší přesah, než se zdá. Všem těm nemocným, osamocněným a starým, kterým jsme se snažili přinést betlémské světlo a radost o vánočních svátcích, jsme adresovali obálku s prosbou o modlitbu za tento velký počín. Víme, že to byla právě modlitba, která nás nesla. Všem ze srdce děkujeme!

Podařilo se propojit generace, zkušenosti, umění a mnoho dalšího. Vše za pomoci úžasných lidí, vedoucích, kteří měli vliv na celé zpracování. Díky patří Tonstudiu Rajchman, které zase

předvedlo jeden ze svých exkluzivních výkonů díky perfektnímu zvuku a skvělým světelným efektům. Díky Zuzce Zimkové, Broňce Halašové a žákům výtvarného oboru, kteří zapojili svůj výtvarný um a věnovali svůj čas, a tak můžeme obdivovat kříž plný silných motivů. Poděkování patří Simoně Parys i holkám z tanečního oboru, které krásně umocnily atmosféru Ježíšovy cesty. Dalším článkem, který by se neměl opomíjet, byli sponzoři. Všichni lidé, co se do toho zapojili, odvedli sto procentní práci.

Mohl bych zde zmiňovat všechny zajímavosti, kdo zpíval, jak jsme cvičili, různé zážitky. Chtěl bych to popsat v kontextu křížové cesty. Každý z nás někde začal. Každý z nás je teď v nějaké fázi cesty. Každý den bereme svůj kříž na sebe a jdeme vstříc cíli. Trápení bude vždycky. Všichni potřebujeme lidi jako byli Šimon a Veronika, kteří nám pomohou a věří nám. Přes trampoty až do cíle. Tak jak je to se životem. Nejvíce je pro nás důležité milovat Boha a celý svůj život mu odevzdat. On ten kříž nese rád s námi.

*Zdeněk Sklenský
nejen za Scholu Juvenes
foto Laďa Herka*

Z FARNÍ KRONIKY - ROK 2023

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Alice Kordulová, Veronika Drobilič, Michaela Marie Surmanová, Radim Hromek, Šarlota Kaňová, Tobiáš Mečl, Filip Michael Najvárek, Rozálie Štětková, Oliver Pospíšil, Damián Petr Dvořák, Amálie Terezie Dvořáková, Michael Jindřich Pospíšil, Karolína Mandincová, Johanka Mrkvová, Thea Magdaléna Němcová, Lukáš Mančík (větší dítě – 11 let) a František Ryčl (dospělý)

V Josefově: Přemysl Růžička, Robin Jakub Damborský, Ida Marie Brančíková, Marie Esterková, Adam Esterka, Maxmilián Kriho a Jonáš Salajka

Pokřtěných bylo celkem 23.

LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Šimon Rebenda – Kristýna Uherková

Stanislav Stanec – Eliška Zámečnicková

Filip Pazderka – Adéla Bílíková

Michael Dvořák – Aneta Herková

Václav Holinka – Kateřina Burianová

Lukáš Synek – Lucie Bílková (Josefov)

Marek Janů – Tereza Janů (roz. Bimková) – církevní zplnění sňatku

Celkem bylo jen 6 svateb.

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI:

Jaroslav Fukalík, Helena Červenková, Stanislav Červenka, Vít Blaha, Anežka Herková, Anna Makuderová, Bohumil Esterka, Marie Bohúnová, Josef Bohún, Eva Jordánová, Marie Pospíšilová, Anděla Červenková, Marie Ištvánková, Emilie Štětková, Jaroslav Nešpor, Petr Vymyslický, Marie Bušková a Bedřich Kuběna (Josefov)

Bylo pochováno 8 mužů a 10 žen.

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.